

РЕШЕНИЕ

№ 29

гр. Русе, 20.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – РУСЕ, ВТОРИ НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ, в публично заседание на петнадесети февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Милена Пейчева

Членове: Росица Радославова
Мирослав Й.

при участието на секретаря Десислава Ботева
в присъствието на прокурора Я. Г. И.
като разглежда докладваното от Милена Пейчева Въззивно наказателно дело
от общ характер № 20234500600824 по описа за 2023 година

Производството е ~~пот~~ **НАК.ХХ**

С Присъда 96/28.08.2023г. на Русенския районен съд, постановена по НОХД № 859/23 на РРС, подсъдимият Д. Й. С. е признат за виновен в това, че на 19.06.2022 г., в гр. Русе, причинил лека телесна повреда на В. Р.Ш. от гр. Русе, изразяваща се в причиняване на болка и страдание, без разстройство на здравето, като деянието е извършено по хулигански подбуди, поради което и на основание чл. 131, ал. 1, т. 12, пр. 1, вр. чл. 130, ал. 2 НК и чл.54 от НК е осъден на ТРИ МЕСЕЦА лишаване от свобода, което да бъде изтърпяно при първоначален СТРОГ режим.

На основание чл.68 ал.1 от НК е приведено в изпълнение наказанието наложено на подсъдимия по Присъда № 260041/19.10.2020г. на НОХД № 284/2020 г. на РС- Русе в размер на ДВЕ ГОДИНИ лишаавен от свобода, което да бъде изтърпяно при първоначален ОБЩ РЕЖИМ.

Подсъдимият е осъден да заплати направените по делото разноски: 1065,60 лева по сметката на ОД МВР-Русе- разноски на досъдебното производство и 90 лева по сметка на РРС- съдебни разноски.

Присъдата е протестирана от РРП само в частта за определения режим, при който следва да бъде изтърпяно приведеното на основание чл.68 от НК наказание лишаване от свобода. Считат, че този режим следва да бъде строг,

като се иска изменение на присъдата в тази ѝ част и потвърждаване в останалите ѝ части. Излага се подробни съображения в подкрепа на твърденията и исканията.

Присъдата е обжалвана от служебния защитник на подсъдимия адв. М. П. от РАК с твърдения за явна несправедливост на наложеното наказание. Иска се същото да бъде от вида „пробация“, като присъдата бъде изменена в тази ѝ част и отменена в частта за приложението на чл.68 от НК. Излагат се подробни съображения в подкрепа на твърденията и исканията.

Представителят на РОП не поддържа протеста. Предвид назначената и приета от въззивната инстанция СППЕ на подсъдимия счита, че са налице предпоставките на чл.24 ал.1 т.4 от НПК. Предлага на основание чл.334 т.4 от НПК съдът да отмени присъдата на РРС и да прекрати наказателното производство по делото, като изпрати материалите на РРП с оглед провеждане на процедурата по чл.89 от НК, вр.чл.427 и следв. от НПК.

Служебният защитник на подсъдимия Д. С. адв.М. П. от РАК счита, че са налице предпоставките на чл.24 ал.1 т.4 от НПК и присъдата на РРС следва да бъде отменена, а наказателното производство по делото прекратено. Съгласен е с провеждане на процедура по чл.89 от НК.

Въззивната инстанция намира, че следва да се произнесе първо по всички установени факти, във връзка с престъплението, предмет на постановената от РРС присъда, по доказателствата, правните изводи на първата инстанция и наложеното на подсъдимия наказание. Това е така доколкото са налице въззивен протест и въззивна жалба срещу тази присъда и тъй като следва да се прецени има ли извършено престъпление и извършено ли е то от подсъдимия или не. Едва след това въззивната инстанция следва да се произнесе по това може ли подсъдимият да носи наказателна отговорност или не, налице ли е продължително разстройство на съзнанието на подсъдимия, ако е налице такова изключващо временемостта към кой момент е налице и с оглед на това да приложи правомощията си по отношение на първоинстанционната присъда.

Като съобрази доказателствата по делото, доводите на страните и след като извърши служебна проверка на присъдата, Окръжният съд намира за **установено** следното:

Подс. Д. Й. С. е роден на **.**.****г. в гр. Русе, със средно образование, неженен, безработен, осъждан, живее в гр.Русе заедно със сестра си.

Видно от справката за съдимост подс. С. е осъждан два пъти, както следва:

1. Със Споразумение № 89/18.04.2008г. по НОХД № 968/2008 на РРС, в сила от 18.04.2008г., за престъпление по чл.131 ал.1 т.12,вр.чл.129 ал.1, вр.чл.20 ал.2 от НК е осъден на три месеца лишаване от свобода. На основание чл.66 ал.1 от НК изтърпяването на наказанието е отложено за изпитателен срок от три години. За това си осъждане той е реабилитиран по право на 19.04.2011г.

2.С Присъда № 260041/19.10.2020г. по НОХД № 284/2020 г. на РС – Русе, влязла в сила на 05.04.2021 г., подс. С. е признат за виновен в това, че на 16.12.2018г. направил опит да изнасили сестра си С.. Й.а С.а- престъпление по чл.152 ал.1 т.2,вр.чл.18 ал.1 от НК, за което му било наложено наказание „лишаване от свобода“ за срок от две години. На основание чл. 66 ал.1 от НК изтърпяването на наказанието е отложено за изпитателен срок от четири години.

На 18.06.2022г. починала В. Р. С.а – майка на подс. Д. С., което той приел много тежко.

На 19.06.2022 г., след като употребил алкохол, подс. С. излязъл да се разходи. Около 15 ч.- 16ч на същия ден той се намирал близо до ул. „Николаевска“ № 109, като минал през тунел под блок „Маршал Тоблухин“. Там той забелязал св. В. Р.Ш., когото не познавал. Внезапно у подс. С. се формирало решение да се саморазправи със св. Ш., затова го спрял и започнал да му крещи на висок тон, обвинявайки го, че бил взел парите от пенсията на покойната му майка. С тези думи подс. С. се нахвърлил върху св. Ш. и му нанесъл няколко удара с ръце по лицето. Вследствие на нанесените удари и предвид обстоятелството, че св. Ш. също бил употребил алкохол, последният паднал на стълбите. Когато св. Ш. се изправил и направил няколко крачки, подсъдимият отново го нападнал, споменавайки отново, че св. Ш. е взел парите на майка му. Започнал да го рита, при което св. Ш. паднал пред магазина, където св. Д. Н. Н. била на смЯ. като продавач, която чула и видяла конфликта между двамата. Докато св. Ш. лежал на земята, подс. С. извадил малко ножче и го опрял в гърлото му, като го стиснал за гушата. След известно време подс. С. внезапно преустановил нападението и си тръгнал, докато св. Ш. останал на земята.

Св. Д. Н. отишла при св. Ш., за да го попита как е и дали познава нападателя си, при което св. Ш. отговорил, че не го познава. Неустановено в хода на делото лице подало сигнал на спешен телефон 112 за случилия се инцидент.

На мястото били изпратени полицейските служители А. П. и св. Н. Б. Н., които установили пострадалия Ш. на местопроизшествието, който им разказал за случилото се. Екип на ЦСМП също пристигнал, който констатирал разкъсно-контузна рана на ляво слепоочие и разбит нос на св. Ш., за което му оказали първа помощ на място. Пострадалият отказал да бъде прегледан в болнично заведение, не е посещавал лекар, нито съдебен лекар във връзка с получените при инцидента телесни увреждания.

Проверка по случая извършил полицейският служител св. Е. М. Б.. На 23.03.2023г. било извършено процесуално-следственото действие разпознаване, при което св. Д. Н. посочила подс. Д. С. като лицето, което е нанесло побоя на пострадалия В. Ш..

От приетата по делото Съдебно-медицинска експертиза е видно, че за получените от пострадалия В. Ш. на 19.06.2022г. телесни увреждания няма изготвена медицинска документация, нито СМУ. Въз основа на свидетелските показания за случилото се експертът е преценил механизма на увреждането и причинените телесни увреждания на Ш., като е посочил, че нараняванията на последния следва да се характеризират като болка и страдание.

От приложените по ДП писмени доказателства и от приетата по делото комплексна СППЕ на подсъдимия е видно, че Д. С. не се води на диспансерен учет в ЦПЗ-Русе ЕООД. Провеждал е пет стационарни лечения в ЦПЗ-Русе. Поставена му е диагноза: смесени и други разстройства на личността. Това е психично заболяване по смисъла на МКБ-10, но не представлява „умствена недоразвитост, краткотрайно или продължително разстройство на съзнанието“ по смисъла на чл. 33 НК. Поради това експертите са дали становище, че както към момента на извършване на деянието, така и към момента на експертното освидетелстване подс. С. не е бил с нарушени годности и е разбирал свойството и значението на извършеното и е могъл да ръководи постъпките си и същият може да носи наказателна отговорност. В съдебно заседание пред първата инстанция вещите лица са заявили, че

поведенческото разстройство принципно улеснява извършването на престъплението, тъй като подсъдимият има проблеми със самоконтрола и контрола над поведението си, но това не нарушавало качествено годините му.

Тази правилно установена фактическа обстановка първоинстанционният съд е приел за безспорно доказана от събраните по делото писмени и гласни **доказателства** и доказателствени средства. Това са показанията на свидетелите Д. Н. Н., В. Р.Ш., Е. М. Б., С.. Й.а С.а, Н. Б. Н. . Това са заключенията на приетите и неоспорени от страните експертизи: съдебно-медицинска и комплексна съдебнопсихологична и съдебнопсихиатрична експертиза, както и справка за съдимост, протокол за разпознаване на лица, епикриза от ЦПЗ-Русе, фиш за регистриране на контакт, справки, докладни и други.

Делото пред районния съд е протекло и приключило по реда на чл.269 ал.1 от НПК, без личното участие на подсъдимия, с участието на служебен защитник.

Първоинстанционният съд е обсъдил събраните по делото доказателства, като законосъобразно и правилно е дал вяра на експертните заключения по изслушаните две експертизи. Анализирал е гласните доказателства. Обсъдил е наличните противоречия между показанията на пострадалия и на свидетелката Н. досега това дали пострадалият е бил съборен на земята от подсъдимия или сам е седнал там. Законосъобразно и мотивирано е дадена вяра на показанията на св.Д. Н. като по-информативни, изчерпателни и житейски правдиви и такива на очевидец на случилото се, който е без отношения със страните. В тази насока правилно е отчетен и факта, че пострадалият negliжира случилото се с него, а и той е бил употребил алкохол, което допринася за неговите не толкова подробни и по-неточни показания.

Законосъобразни и правилни са доводите на първата инстанция и във връзка с това, че по делото са налице данни, че на пострадалия Ш. са били причинени разкъсно-контузна рана на ляво слепоочие и разбит нос, което би обосновало по-тежката степен на лека телесна повреда, а именно такава по чл. 130, ал. 1 НК. В същото време по делото не е назначена допълнителна СМЕ, с оглед доказване извършването на по-тежко наказуемото престъпление, нито в

хода на ДП, нито пред първата инстанция, като представителят на обвинението не е направил искане за изменение на обвинението и за прилагане на закона за по-тежкото наказуемо престъпление.

С оглед горепосоченото и като е анализирал събраните доказателства в тяхната съвкупност районният съд е достигнал до правилния извод, че по делото е доказано по безспорен и категоричен начин, че подс. Д. Й. С. е осъществил от **обективна и субективна страна** състава на престъплението по чл. 131, ал. 1, т. 12, пр. 1, вр. чл. 130, ал. 2 НК.

Съдът е приел, че подсъдимият е вменяем и наказателно отговорен, както към датата на инкриминираното деяние, така и към момента на постановяването на присъдата на районния съд. В тази насока е съобразил изготвената на ДП и приета пред първата инстанция Комплексна съдебно-психиатрична и съдебно-психологична експертиза.

От обективна страна С. е причинил на пострадалия лека телесна повреда, по смисъла на чл. 130, ал. 2 НК, изразяваща се в болка и страдание. Телесната повреда е причинена чрез действия – чрез неколккратно нанасяне на удари по тялото на пострадалия Ш. с ръце и крака, което вещото лице е квалифицирало по медико-биологичен признак причинени болка и страдание.

От субективна страна деянието е извършено от подсъдимия при форма на вината пряк умисъл и по хулигански подбуди. Извършването на деянието на обществено място принципно би обосновало хулиганските подбуди, доколкото деецът може демонстративно и публично да покаже надмощие над личността на друго, но не е достатъчно за тази квалификация. Хулиганските действия изглеждат често като необясними или като неадекватни ответни действия, а хулиганският мотив като елемент от субективната страна на деянието в този случай се изразява в демонстрация на явно неуважение към обществото, издевателстване, употреба на сила, незачитане на човешката личност. Точно това е сторил и подс. С., тъй като е взел решение да се саморазправи с пострадалия, без да го познава и без последният да го е провокирал по някакъв начин. Единственият мотив за извършване на престъплението се явява вътрешното предполагаемо убеждение на подсъдимия, че пострадалият Ш. е отнел парична сума от майката на подсъдимия, което, макар и обективно неподкрепено с доказателства, е подтикнало подсъдимия да потърси сметка на св. Ш., без реално да е имало

причина за това. Подс. С. е съзнавал общественотоопасния характер на деянието, а именно, че причинява болка и страдание на жертвата на престъплението, на въпреки това е целял настъпването на правните последици, а именно да причини болка и страдание на пострадалия Ш..

За това престъпление районният съд е наложил на подсъдимия **наказание** от вида лишаване от свобода, по втората алтернатива, предвидена в текста на чл. 131, ал. 1, т. 12, пр. 1, вр. чл. 130, ал. 2 НК.

Като смекчаващо вината обстоятелство е отчетено : емоционалното състояние, в което се е намирал подсъдимия вследствие на смъртта на майка си.

Като отегчаващи вината обстоятелства са взети предвид: лошите характеристични данни, изразяващи се в предходната съдимост на подсъдимия за опит за извършване на тежко умишлено престъпление; склонността му към агресивни прояви, с нисък праг на самоконтрол, които, макар и да са резултат от доказано психично заболяване, последното не повлиява върху годностите на подсъдимия да разбира свойството и значението на постъпките си и да ги ръководи, но въпреки това същият не проявява критичност към собственото си състояние и не се лекува, злоупотребява с алкохол, държи се враждебно, мнително и агресивно спрямо други хора, включително и към служителя на МВР, който е правил опит да му връчи книжката по делото, следователно сам се поставя в положение, в което би бил опасен за околните. Тези характеристики на подс. С. районният съд е преценил, че го характеризират като личност със завишена обществена опасност, спрямо която условното осъждане очевидно не е изиграло своята превъзпитателна и превантивна роля.

С оглед на това и при превес на смекчаващите отговорността обстоятелства му е определил наказание в минималния предвиден в закона размер от ТРИ МЕСЕЦА лишаване от свобода. Предвид съдебното минало на подсъдимия и обстоятелството, че настоящето престъпление е извършено в изпитателния срок на предходната му присъда не са налице предпоставките на чл.66 ал.1 от НК и това наказание е постановено да бъде изтърпяно ефективно. На основание чл. 57, ал. 1, т. 2, б. “в“ ЗИНЗС правилно е определено наказанието да бъде изтърпяно при първоначален СТРОГ режим. Това е така, тъй като се касае за умишлено престъпление, извършено в

изпитателния срок на условно осъждане, за което е постановено отложеното наказание да се изтърпи отделно и сборът от двете наказания надвишава две години /предходното осъждане е на наказание 2 години лишаване от свобода, а настоящето е за три месеца лишаване от свобода, поради което техният сбор е две години и три месеца лишаване от свобода/.

На осн.чл.68 ал1 от НК законосъобразно е приведено в изпълнение наказанието в размер на две години лишаване от свобода, наложено на подсъдимия с Присъдата по НОХД № 284/2020 на РРС. Правилно е определено това наказание да бъде изтърпяно при първоначален ОБЩ РЕЖИМ, съобразно правилата на чл. 57 ЗИНЗС. Не е налице нито една от предпоставките на текст за изтърпяване на това наказание при първоначален срок режим. На първо място, такава хипотеза, която пряко да засяга отложеното с изпитателен срок наказание „лишаване от свобода“ липсва в разпоредбите на чл. 57, ал. 1, т. 2 ЗИНЗС. Не е налице хипотезата по б. „а“, тъй като на подсъдимият не е наложено наказание „лишаване от свобода“ за повече от пет години. Не е налице хипотезата и по б. „б“, тъй като подсъдимият не е извършил настоящото престъпление след изтърпяване на наказание „лишаване от свобода“. Не е налице и хипотезата на б. „в“, тъй като видно от граматическото и систематично тълкуване същата касае **наложеното** наказание лишаване от свобода за престъплението, което е извършено в рамките на изпитателния срок на условно осъждане, а не приведеното наказание. Привеждането на отложеното наказание лишаване от свобода не е ново допълнително наказание, а е правна последица от извършването на ново престъпление по време на изпитателния срок на предходна присъда. С оглед изложеното са законосъобразни и правилни доводите на първата инстанция досежо това, че е неприложима нито една от хипотезите, предвидени в чл.57 ал.1 т.2 от ЗИНЗС, поради което следва за намери приложение разпоредбата на т.3 на чл.57 ал.1 от ЗИНЗС, според която за всички неуредени случаи, следва да бъде определен общ режим. Няма законово изискване, нито в чл.57 от ЗИНЗС, нито другаде режима на последващото наказание и режима на приведеното наказание да бъдат еднородни.

Пред въззината инстанция се събраха доказателства за промяна в психическото състояние на подсъдимия Д. Й. С., във връзка с което беше назначена, изслушана и приета по делото комплексна съдебно-психиатрична

и психолочна експертиза /л.77-82 от делото/. От тази експертиза и от останалите доказателства е видно следното:

На 19.01.2024г., към момента на експертизирането и към момента на приключване на настоящето дело Д. Й. С. провежда лечение в Мъжко отделение на ЦПЗ-Русе ЕООД с диагноза Шизофрения- параноидна форма. С Решение № 90/09.02.2024г. на РРС, по ЧНД № 167/2024г. на РРС е постановено, на основание чл.162 ал.1 от Закона за здравето, по отношение на Д. Й. С. да бъде проведено задължително лечение при стационарна форма в Център за психическо здраве- Русе за срок от 90 дни. На основание чл.162 ал.3 от Закона за здравето е назначено длъжното лице, определено от кмета на Община-Русе, което за изразява информирано съгласие за провеждане на лечението му в ЦПЗ-Русе. Допуснато е предварително изпълнение на решението.

Съгласно приетата от РОС и без възражения от страните КСППЕ е видно, че подсъдимият Д. С. не се води на диспансерен учет в ЦПЗ-Русе, но има пет предходни хоспитализации в ЦПЗ-Русе. Той не се води на диспансерен учет, с оглед приетите през 1992г. изискания, съгласно които диспансеризацията не е задължителна и за да се води едно лице на диспансерен учет в психиатрично заведение то следва да даде съгласие за това. С. страда от психично заболяване, като са налице анамнестични данни, медицинска документация и данни от прегледа, че боледува от Шизофрения- параноидна форма с парафренизация. Настоящата хоспитализация е шеста за С. в ЦПЗ-Русе. Експертите са категорични, че понастоящем /към 07.02.2024г.- когато е извършен прегледа му/ С. не разбира свойството и значението на извършеното и не може да ръководи постъпките си.

Експертите са посочили, че понастоящем, към 07.02.2024г.- когато е извършен прегледа му, С. не е в състояние правилно да възприема фактите, които имат значение за делото и да дава достоверни обяснения за тях. При С. са налице данни, че боледува от Шизофрения- параноидна форма с парафренизация, което заболяване представлява „продължително разстройство на съзнанието“, по смисъла на чл.33 от НК.

Експертите считат, че понастоящем С. се нуждате от прилагане на принудителни медицински мерки по чл.89 от НК.

От допълненията, направени от експертите в съдебно заседание е

пояснено, че са извършили прегледите на С. на 07.02.2024г., но и към датата на съдебното заседание, в което са изслушани експертите, при него няма подобрене. Подсъдимият е с изключително неблагоприятен ход на шизофренното си заболяване и с много неблагоприятна семейна среда. Родителите му са починали, той живее в едно жилище и на семейни начала с неговата полусестра, спрямо която е упражнявал насилие през годините /за което е осъден с влязла в сила присъда/, понастоящем той е бил настанен в ЦПЗ-Русе отново поради упражнена агресия над сестра си с използване на нож. В същото време сестра му смята, че подсъдимият е здрав и иска да бъде освободен. Според експертите С. има систематизирани налудности. Той твърди, че по време на Втората световна бвойна от Хитлер са изготвени господарски каски, които принадлежат на него, на баща му и на неговите дядовци. Той е първичната клетка и от него произлиза всичко в този свят. Тези негови налудни виждания са подробно посочени в КСППЕ в раздела данни от психиатричното изследване /л.3 от експертизата, л.79 от делото/.

В съдебно заседание експертите уточняват последната част от заключението си, като предлагат принудителни медицински мерки по чл.89 б.„в“ от НК, като С. да проведе лечение в Държавна психиатрична болница-гр.Бяла.

Настоящият състав дава вяра на заключението на експертите, изготвили КСППЕ, като го намира за компетентно, обосновано, задълбочено и напълно кореспондиращо с доказателствата по делото. Експертното заключение е убедително защитено от вещите лица в съдебно заседание. Поради това и съдът приема изцяло експертното становище и го съобрази при формиране на вътрешното си убеждение. Съдът имаше възможност да придобие и лични впечатления от подсъдимия, който беше доведен в последното съдебно заседание от ЦПЗ-Русе, където понастоящем провежда лечение.

Експертите са категорични, че след извършването на престъплението и понастоящем психическото състояние на подсъдимия Д. С. покрива критериите на продължително разстройство на съзнанието, като същото е с неблагоприятен ход на развитие. Той боледува от Шизофрения- параноидан форма с парафренизация, което заболяване представлява „продължително разстройство на съзнанието“, по смисъла на чл.33 от НК. При С. е изцяло нарушена психичната му годност да разбира свойството и значението на

извършеното, както и да ръководи постъпките си. Той не е в състояние правилно да възпирема фактите, които имат значение за делото и да дава достоверни обяснения за тях. С. няма съзнание за психична болест, не е критичен към състоянието и поведението си, не е провеждал лечение през годините. При наличието на продължително разстройство на съзнанието при него са установени трайни и необратими нарушения на психиката, систематизирани налудности, като не се очаква подобрене на психическото му състояние, като С. не е в състояние да изразява и информирано съгласие за лечението си. Подсъдимият се нуждае от прилагане на принудителни медицински мерки по чл.89 от НК.

С оглед изложеното се налагат следните **правни изводи**:

Подсъдимият е извършил престъплението- на 19.06.2022г., за което е осъден с присъдата на РРС, предмет на настоящата въззивна проверка, в състояние на вменяемост. Това е така предвид липсата на категорични доказателства, че към датата на деянието С. е страдал от разстройство на съзнанието- краткотрайно или продължително.

След престъплението- към 07.02.2024г. и понастоящем той е изпаднал и се намира в продължително разстройство на съзнанието, изключващо вменяемостта. Налице са и двата компонента, изключващи вменяемостта на подсъдимия С.: медицински и юридически. От медицинска гледна точка е установено наличието на психическо заболяване- шизофрения, параноидна форма с парафренизация. В резултат на това си заболяване подсъдимият е претърпял трайна личностнова промяна, довела до трайно разстройство на съзнанието му. От правна гледна точка, вследствие на това си заболяване подсъдимият не е в състояние да разбира свойството и значението на извършеното, не е в състояние и да ръководи постъпките си.

С оглед изложеното са налице предпоставките на чл.24 ал.1 т.5 от НПК, което е едно от основанията, изключващи образуването на наказателно производство и основание за прекратяването му.

В настоящият случай, тъй като е образувано наказателно производство срещу подсъдимия С.- досъдебно производство и съдебно производство, като срещу него е постановена осъдителна присъда от първоинстанционния съд, са налице предпоставките на чл.334 т.4 от НПК, вр. чл.24 ал.1 т.5 от НПК. С оглед на това Присъда № 96/28.08.2023г. на Русенския районен съд,

постановена по НОХД № 859/23 на РРС следва да бъде изцяло отменена и прекратено наказателното производство образувано и водено срещу подсъдимия Д. Й. С. за престъпление по чл. 131 ал.1 т.12 пр.1, вр.чл.130 ал.2 от НК.

Предвид отмяната на първоинстанционната присъда и прекратяването на наказателното производство срещу подсъдимия, следва да бъде отменена и взетата по отношение на него **мярка за неотклонение** по делото. В тази насока настоящият състав намира, че по отношение на С. няма взета мярка за неотклонение. Това е така, тъй като обвинителния акт е внесен в РРС без мярка за неотклонение. В проведеното разпоредително заседание първоинстанционният съд е посочил, че потвърждава мярката за неотклонение „подписка“, но тъй като такава е нямало взета по делото, не може да се приеме, че тази част от определението на РРС има характера на вземане на конкретна мярка за неотклонение. Именно поради това и след постановяването на осъдителната си присъда районният съд не се произнесъл, по реда на чл.309 от НПК, по мярка за неотклонение на подс.С..

С оглед изхода на делото и на основание чл.190 ал.1 от НПК направените по делото **разноски**, както пред районният съд, така и пред въззивната инстанция, следва да останат за сметка на Държавата.

Във връзка с предложеното от експертите по отношение на подсъдимия С. да бъдат приложени **принудителни медицински мерки** по реда на чл.89 от НК, съдът намира следното:

Прилагането на принудителни медицински мерки е уредено в глава 34 от НПК, като активизирането на тази процедура е от компетентността на районна прокуратура, съгласно чл.427 ал.1 от НПК. Предложението за прилагане на принудителни медицински мерки се разглежда от районния съд по местоживее на лицето, в конкретния случай от РРС, поради което процедурата е извън правомощията на въззивната инстанция в това производство. С оглед изложеното след влизане на настоящето решение в сила препис от същото и препис от СППЕ назначена от РОС, приложена на л.77-82 от делото, следва да се изпратят на Русенска района прокуратура, на основание чл.427 ал.1 от НПК.

На основание чл.346 т.4 от НПК настоящето решение подлежи на обжалване пред ВКС.

Мотивиран така и на основание чл.334 т.4 от НПК,съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ изцяло, на основание чл.334 т.4 от НПК, вр. чл.24 ал.1 т.5 от НПК, Присъда № 96/28.08.2023г. на Русенския районен съд, постановена по НОХД № 859/23 на РРС и

ПРЕКРАТЯВА наказателното производство образувано и водено срещу подсъдимия Д. Й. С., ЕГН: ***** за престъпление по чл. 131 ал.1 т.12 пр.1, вр.чл.130 ал.2 от НК.

Решението подлежи на обжалване и протест в 15-дневен срок от съобщаването му на страните пред ВКС.

След влизане на настоящето решение в сила препис от същото и препис от СППЕ назначена от РОС /приложена на л.77-82 от делото/ да се изпратят на Русенска районна прокуратура, на основание чл.427 ал.1 от НПК, вр. чл.89 от НК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____